

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ έχει τις δικές της εποχές, η άνοιξή της συμπίπτει με το ημερολογιακό φθινόπωρο. Το «Θέατρο Ένα» πρώτο ξυπνά από τη βαρυχειμωνιά του άγονου καλοκαιριού, με παραγωγή ενός έργου που πρέπει να έλκει και να απωθεί κάθε σκηνοθέτη. Πρόκειται για το «Μετά την Πρόβα» του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν, ένα περὶ θεάτρου θεατρικό, γραμμένο με ύψιστη γνώση του αντικειμένου για τους ανθρώπους που έχουν ευλογηθεί και δηλητηριαστεί από το θέατρο στα πιο βαθιά επίπεδα τού είναι τους. Η ακρίβεια των διατυπώσεων των συναισθημάτων και των καταστάσεων από τον Μπέργκμαν – συγγραφέα, η διαύγεια του λόγου συμβάλλει στην απόδοση της πολυπλοκότητας των προσωπικοτήτων και των διαπροσωπικών σχέσεων των ανθρώπων του θεάτρου που λόγω του πιο παράξενου απ' όλα τα ανθρώπινα επαγγέλματα δεν μπορούν να σταματήσουν να υποκρίνονται στις πιο προσωπικές τους στιγμές, που έχουν διαθλάσει την προσωπικότητά τους μέσα από τις πολλαπλές προσωπικότητες των ρόλων που έχουν υποδυθεί, που βλέπουν τη σχέση ως αναμέτρηση, ως παιχνίδι γοήτρου και εξουσίας, που δεν μπορούν να απαλλαγούν από τη νοστή παρουσία του κοινού, που κάνουν πρόβα το μέλλον τους και ανακαλούν το παρελθόν τους ως μια παράσταση. Ο ερχόμενος αντιμέτωπος με προσωπικές αλήθειες σκηνοθέτης πρέπει πρωτίστως να στήσει επαγγελματικά άρτια, ρυθμικά ισορροπημέ-

νο, υφολογικά μετρημένο θέαμα από την ύλη του λόγου, πρέπει να μη χάσει το παραμικρό από τις αποκρυσταλλωμένες σκέψεις του συγγραφέα και ταυτόχρονα να μη μετατρέψει την παράσταση σε πραγματεία.

Ο Αντρέας Χριστοδουλίδης έκρινε τον εαυτό έτοιμο γι' αυτή τη δοκιμασία και το απέδειξε. Όλα τα πιο πάνω «πρέπει» έχουν υλοποιηθεί στην παράστασή του, όλες οι πτυχές του κειμένου έχουν δουλευτεί. Έδειξε εμπιστοσύνη στους ηθοποιούς του και εισέπραξε αποτέλεσμα. Ο Μανώλης Μιχαηλίδης έπαιξε τη σοφία της γνώσης σε συνδυασμό με την υπαρξιακή αυτογνωσία, τους ηθικούς αυτοπεριορισμούς και το «αν» των υποθετικών παραλλαγών. Η Πέννυ Φοινίρη όπως παλαιότερα στο «Γιάννης και Βεατρίκη», έκανε, κατά την εξέλιξη της παράστασης, περισσότερα απ' ό, τι υποσχόταν στην αρχή. Κατάφερε να μην είναι απλή, να δικαιολογεί τη διορατική ερμηνεία της πολλαπλότητάς της από τον «σκηνοθέτη» της. Η Έρρικα Μπεγέτη κατάφερε να δείξει τη διάβρωση της προσωπικότητας μιας ηθοποιού, την κατακερμάτωσή της σε ρόλους, την καταδίκη της σε μόνιμο δράμα.

«Μετά την Πρόβα» του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν από το «Θέατρο Ένα». Μετάφραση: Αν. Ζαχαριάδου. Σκηνοθεσία: Α. Χριστοδουλίδης. Σκηνικά-Κοστούμια: Δ. Χριστοδουλίδου. Σχεδιασμός Φωτισμών: Α. Χριστοδουλίδης. Παίζουν: Μ. Μιχαηλίδης, Π. Φοινίρη, Έρ. Μπεγέτη.